

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ C. LETAILLEUR

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ...

ΠΡΟΗΓΟΥ Μ ΕΝΟΥ). 'Η νεαρή Παρισινή Ντενίλ, Φαβρέλυ, μένοντας όφρανή, πηγαίνει κι' έγκαθίσταται κοντά στο θείο της Σουλθαίν Φαβρέλυ και στη θεία της 'Αδριανή, στο έξοχικό τους σπίτι στο Μαλθάλ. Ένα σπίτι άπομονωμένο κι' έρημικό 'Εκεί όμως, από την πρώτη κιόλας ημέρα της άφιξής της, συμβαίνουν πολύ περίεργα και τρομαχτικά γεγονότα. Μυστηριώδεις, άόρατοι και σχεδόν όπερυστικοί έχθροι άπειλούν την οικογένεια 'Αβρέλυ. Τό πρώτο θράδυ, ή Ντενίλ με τη θεία της 'Αδριανή βρίσκουν ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, άπάνω στο όποιο είνε χαραγμένος ένας μαυρός, πένθιμος σταυρός... Καί την επομένη, τό θράδυ πάλι, καθώς ή Ντενίλ με τη θεία της γυρίζουν από ένα περίπατο, αντίλαμβάνονται πός ό Σουλθαίν Φαβρέλυ έχει εξαφανιστεί από τό σπίτι... Ψάχνουν παντού και τέλος τον βρίσκουν κρεμασμένο έξω από τό παράθυρο του γραφείου του. "Έπειτα από λίγες στιγμές, τό πάτωμα του κρεμασμένου εξαφανίζεται μυστηριώδώς. "Ανάστατες, περίτρομες, ή δύο γυναίκες ζητούν την επέμβαση των άρχων κι' άμέσως φθάνουν επί τόπου ό άνακριτής Φυγιέ και ό άστυνομικός έπιθεωρητής Ταθερνιέ, οι όποιοι του κάκου προσπαθούν νά βρουν ένα ίχνος πός νά τους άδηγήσει στην λύση του τρομακτικού μυστηρίου. Συναχίζοντας τώρα την έρευνά τους, έπισκέπτονται τό άτελιέ του σταυρού. "Ετσι ή θεία 'Αδριανή κι' ή άνηψιά της ζούνε μέσα σέ μία διαρκή άγανά. Τό επόμενο μέλλισα θράδυ, ή Ντενίλ βλέπει εξαφνα μπροστά της τον κρεμασμένο θείο της; Πρόκειται τάχα περί θροκόλακος ή τά μάτια της φτωχής νέας έπασαν παραίσθησι από τον τρόμο της ;

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—'Η νύχτα πέρασε χωρίς κανένα έπεισόδιο, δεσποινίς ; ρώτησε ό άστυνομικός έπιθεωρητής Ταθερνιέ.

— Σχεδόν, κύριε, άπάντησε ή Ντενίλ.
— Αυτό τό «σχεδόν» δέν είνε άπάντησις, δεσποινίς...

'Η φυσιογνωμία του άστυνομικού, τον έδειχνε γιά άνθρωπο ειλκρινή. Ψηλός, καλοδεμένος, μελαχρινός, με τά μαλλιά κομμένα με τη μηχανή, έδινε την έντύπωσι ανθρώπου έξυπνου και δραστηρίου.

— Πέστε μου άμέσως τί συνέθη και κυρίως τά δυσάρεστα γιά σας...

'Η νέα κήρη δίστασε ν' άπάντησι και είνε:

— Θέλετε νά ειδοποιήσω τη θεία μου ;

— "Όχι, άπάντηστε μου πρώτα κι' ύστερα την ειδοποιείτε...

Τότε ή Ντενίλ αποφάσισε νά μιλήσει και είνε τά εξής...

—"Όταν έφύγατε χθές, ή Σουλθαίν, ή ύπηρέτρια, μάς ειδοποίησε ότι δέν ήθελε με κανένα τρόπο νά περάσει τη νύχτα της έδω...

— Αυτό δέν μου κάνει μεγάλη έντύπωσι... 'Η φτωχή κοπέλλα είνε τρομοκρατηθή κυριολεκτικώς...

— Ναι, έστρεψε ή δυστυχισμένη... Μάς είνε ότι είνε άκούσει θήματα στο άτελιέ και στ' άλλα δωμάτια του σπιτιού... Δέν είνε και τόσο άδικο, γιατί σέ λίγο είνε κι' έμεις την άπόδειξι ότι δέν γελοίατενε έντελώς...

'Η Ντενίλ στάθηκε σάν νά δίταζε νά εξακολουλούσθη.

— Πώς αυτό ; ρώτησε ό Ταθερνιέ.

— Βρήκαμε άπάνω στο κρεβάτι του θείου μου καρφωμένο ένα κομμάτι χαρτί, γεμάτο από πε-

ρίεργα σχέδια, σημάδια και σταυρούς... Θά τό δήτε άλλωστε...

— Τό έλπίζω.

'Η Ντενίλ εξαφνιάστηκε γιά την άπάντησε του άστυνομικού.

— Λοιπόν, ή ύπηρέτρια σας έφυγε άμέσως ; την ξαναρώτησε εκείνος.

— Ναι, λίγο μετά την άναχώρησι σας.

— Και πού πήγε ;

— Στο χωριό, τό Μαλθάλ. Θά ξαναγυρίση σήμερα τό πρωί, γιαι χθές μέσα στην θία της, δέν έπήρε τίποτε μαζί της...

— Έφυγε λοιπόν όριστικά από τό σπίτι ;

— Ναι, όριστικά. Μάς είνε, ότι, αν έμεινε ακόμα έδω, θά πέθανε από τό φόβο της...

— Αυτό τό προέβλεπα... Δέν συνέθη τίποτε άλλο από την ώρα πού έφυγα ;

— "Όχι... μου φαίνεται... είνε διατάζοντας ή Ντενίλ.

— 'Εγώ νομίζω τό αντίθετο, είνε ό Ταθερνιέ. Τί συνέθη άκόμα ;

— Τίποτε σας θεθαίνω... Πέρασα μία πολύ άσχημη νύχτα... Αυτό είνε όλο.

— Γιατί πέρασατε «μία πολύ άσχημη νύχτα» ; επέμεινε ό άστυνομικός.

— Γιατί ένοιωθα μεγάλο φόβο...

'Ο Ταθερνιέ επανέλαθε τη φράσι της άργά:

—«Γιατί ένοιωθα μεγάλο φόβο...» Γιατί δέν λέτε καλύτερα: «Γιατί ένοιωσα μεγάλο φόβο» ;

'Η Ντενίλ τον κύτταξε εξαφνισμένη και ψιθύρισε:

— "Ισως...

— Αυτό άκριθώς πρέπει νά μου πείτε. Γιατί ένοιώσατε μεγάλο φόβο ;

— Άνεθήκαμε από πολύ ένωρις ή θεία μου κι' εγώ... άρχισε νά λέη ή Ντενίλ.

Είνε χαμηλώσει τον τόνο της φωνής, πράγμα πού ό Ταθερνιέ τό πρσεξε άμέσως.

— Γιατί μιλάτε τόσο σιγανά ; τη ρώτησε. Φοβόστα μήπως σας άκούσουν ;

'Η Ντενίλ άπόμεινε αστασιμένη, μη ξέροντας τί ν' άπαντήση... Πράγματι, γιαι μιλούσε τόσο σιγανά τώρα, τί φοβόταν

— "Όχι... "Όχι... τραύλισε.

— Λοιπόν, σας άκούω.

— Άνεθήκαμε από πολύ ένωρις άπάνω ή θεία μου κι' εγώ κι' άποσυρθήκαμε στα διαμερίματά μας, μά δέν κατώρθωσα ν' άποκοιμηθώ. 'Ωστόσο κατά τις δέκα, υπέκυψα στον ύπνο κι' είδα

ένα φριχτό εφιάλτη... Σέ λίγη όμως έστηνα άναπνδώντας και μου φάνηκε πός άκούσα θόρυβο στο διάδρομο... "Έπειτα, ό θόρυθος αυτός έπαψε, μά εξαφνα μου φάνηκε πός άκούσα κάποιον πού στεκόταν πίσω απ' την πόρτα μου...

— Πώς δοκιμάσατε αυτήν την έντύπωσι ; ...

— Έγώ ορίσα καθαρά τό θρόσιμά ρούχων άπάνω στο ξύλο της πόρτας...

— Αυτή ή λεπτομέρεια είνε πολύ ένδιαφέρουσα... "Έπειτα ;

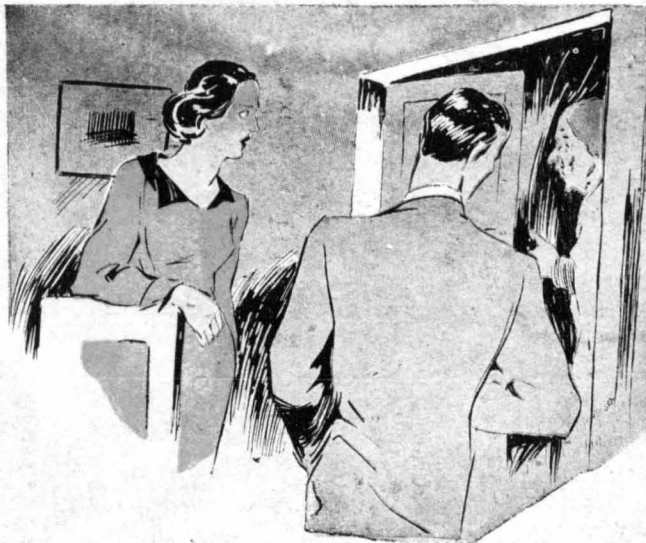
— "Έπειτα... έκανε ή Ντενίλ. Αυτό άκούσα μόνο. Κάθε τόσο ό θεός μου Φλωράν έσχηξε... "Υστερ' από πολλή ώρα άποκοιμήθηκα...

'Ο Μωρίς Ταθερνιέ είνε βυθιστή σέ σκέψεις.

— Μιά έρώτησι ακόμα, είνε σέ λίγο.

Και, χαμηλώνοντας με τη σειρά του τη φωνή του, ρώτησε:

—Τά διηγηθήκατε όλ' αυτά στην κυρία θεία σας;

'Η 'Αδριανή Φαβρέλυ μπήκε μέσα...

‘Η Ντενίζ ένοιωσε το πρόσωπό της να κοκκινίζει, μά προσπάθησε ν’ απαντήσει χωρίς να δείξει την ταραχή της.

— ‘Οχι... Σήμερα τού πρσί είχα πάσει να δίνω σημασία σ’ αυτά τα πράγματα. Σ’ ας τα είπα μόνο, έπειδή ή έρωτήσεις σου μου κάνετε μ’ έξαναγκάσαν... ‘Εξ άλλου...

‘Η πόρτα άνοιξε εκείνη ή στιγμή πίσω τους.

‘Η Ντενίζ άναστήθηκε και έπαιε:

— Νά ή θεία μου !

‘Η ‘Αδριανή Φαθρέγγ μπήκε μέσα. Φάνηκε ξαφνιασμένη πού έβλεπε την άνηψιά της με τόν άστυνομικό.

‘Ο Μωρίς Ταθερνιέ της έξήγησε:

— ‘Η δεσποινίς άνηψιά σας με κατέστρεψε ένήμερο τών δρών συνθέσαν από ή στιγμή πού σ’ άς άφησα. Μού έπαιε πώς θαρκατε ένα χαρτί πολύ περίεργο...

— Ναι... εκεί πάνω... στο κρεβάτι...

— Τό έχετε ;

‘Η ‘Αδριανή Φαθρέγγ γύρισε πρός την άνηψιά της και ής έπαιε:

— Πιάς να τού φέρεις, Ντενίζ... Τό έχω άπάνω στο τζάκι της κάμαρής μου...

Μόλις ή νέα έφυγε, ή θεία Φαθρέγγ γύρισε πρός τόν άστυνομικό και τού έπαιε:

‘Η Ντενίζ σ’ άς διηγήθηκε τί νύστα πέρασαμε άπόψε ;...

— Ναι, άπάντησε ό Ταθερνιέ. Μού μίλησε πρ πάντων γι αυτό τού χαρτί... και γιά την άναχώρησι της ύπρετριάς σας...

— Ναι... δέν ξέρω τί πρέπει να κάνουμε. Δέν μπορούμε πιά να μείνουμε έδω... Δέν άντέχω πιά, θέλω να μείνω μόνη μαζύ με την Ντενίζ.

‘Η νέα κόρη ξαναγύρισε ή στιγμή εκείνη κι’ έδωσε στον Ταθερνιέ τού μυστηριώδες χαρτί. ‘Εκείνος τού έριξε μιά ματιά και φάνηκε ξαφνιασμένος.

— Πόσο σταυροί ! φώναξε. Τί σημαίνουν δλ’ αυτά ;... Γιατί σ’ άς τού άφισαν ;... Σκεφθήκατε τίποτε σχετικώς ;

‘Η ‘Αδριανή Φαθρέγγ είχε καθήσει, φαινόταν άποκαμωμένη.

— ‘Οχι... έπαιε. Δέν ψάγω πιά να θρω τίποτε... Για πούό λόγο άλλωστε... Τό μυστήριό αυτό με θασανίζει τόσοσ μήνες τώρα... Τόσον καιρό δέν έκανα άλλο παρά να τó σκέφτωμαι... Αυτό πού θά έπρεπε να έχουμε κάνει θά ήταν να φύγουμε από αυτό τού σπίτι... Μά δέν μπορούμε... ‘Εδω εινε τó σπίτι μας... ‘Αλλό πρτί να πληρώσουμε νοίκι...

Τά μάτια της είχαν πλημμυρίσει δάκρυα κι’ ή Ντενίζ αισθάνθηκε την καρδιά της να σφίγγεται καθώς την έβλεπε έτσι, όχι γιατί ένοιωσε ένα αίσθημα θαδύ γι’ αυτήν ή γυναίκα πού ή γνώριζε τόσο λίγο και πού δέν της ήταν τίποτε έξ αίματος, μά γιατί άνηγοούσε θλεπόντας την τόσο καταθελημένη, ή στιγμή πού την ήξερε τόσο ένεργητική, τόσο σκληρή μάλιστα...

‘Ο Μωρίς Ταθερνιέ είπα άμέσως :

— ‘Εποφελούμαι της εόκαιρίας, κυρία, γιά να σ’ άς κάνω μιά έρώτη λίγο λεπτή και στην όποία θά σ’ άς ήμουν ευγνώμων άν μου άπατούσατε: Δέν έλθετε πλουσία ;

‘Η θεία ‘Αδριανή χαμογέλασε θλιβέρα και άπάντησε:

— ‘Οχι, κύριε... Δέν είμαστε πλούσιοι...

— Μά...

‘Ο Ταθερνιέ έδίστασε λίγο.

‘Επειτα είπα:

— Συχωρήστε με γιά την έρώτησίν μου. ‘Η γλυπτική και ή ζωγραφική με την όποια καταγίνονται έρασιτεχνικώς ό σύζυγός σας, θά έκαναν κανένα να ύποθέσει, ότι έχετε ευμάρεια...

— ‘Οχι, κύριε. ‘Η γλυπτική γιά τόν σύζυγό μου ήταν άληθινό πάθος... ‘Εξ άλλου πρδ τού χρόνων τά μέσα μας δέν τού πέτρπαν να εργάζεσαι... κι’ αυτό τόν έθλιβε πολύ...

— ‘Ο κ. Φαθρέγγ άφησε διαθήκη ; ρώτησε ό άστυνομικός.

‘Η θεία ‘Αδριανή τόν κύταξε ξαφνιασμένη κι’ άπάντησε:

— Δέν φαντάζομαι. Ποτέ δέν μου μίλησε σχετικώς.

‘Επκολούθησε μιά σιωπή. ‘Η Ντενίζ εινε πλησιάζει στο παράθυρο. Άνα προτιμώδες να μην παρίσταται σ’ αυτήν ή συζήτηση.

‘Ο Μωρίς Ταθερνιέ έξέτασε πάλι πολύ προσεχτικά τó μυστηριώδες χαρτί πού κρατούσε στα χέρια του.

— Αυτό, ψιθύρισε, θέλει να παραστή, κατά πάσαν πιθανότητα, ένα νεκροταφείο... Στο κάτω μέρος ύπάρχουν δύο φέρετρα... Πιό πάνω δέν καταλα-

θαίνω καλά τί συμβολίζουν τά σημάδια... Αύτή ή τεθλασμένη πού περιτοιχίζεται από δέντρα κι’ αυτός ό σταυρός στο κέντρο, τί να εινε ;...

Συνέχισε έπειτα από μερικές στιγμές σκέψης:

— ‘Ο σταυρός παριστάνει ίσως ένα τάφο.

Τό θλέμμα του συνάντησε, ή στιγμή εκείνη, τó θλέμμα της ‘Αδριανής Φαθρέγγ. Είχαν κάνει την ίδια σκέψη. Με φωνή τσακισμένη από συγκίνηση, ή ήλικιωμένη κυρία τόν ρώτησε:

— ‘Εναν τάφο ;

— Ναι... Και έν τοιαύτη περιπτώσει σχεδίασαν τó νεκροταφείο πιδ κάτω γιά να μας κάνουν να καταλάβουμε καλύτερα την σημασία αυτού τού σταυρού.

‘Η θεία ‘Αδριανή σηκώθηκε και τόν πλησίασε:

— Ξέρετε τó δάσος ; ή ρώτησε. Δέν ύπάρχει σ’ αυτό κανένα ξέφωτο ή κανένα άλλο γυμνό μέρος πού να μοιάζει μ’ αυτήν την τεθλασμένη γραμμή. Κυττάγτε: έδω εινε δύο δέντρα πολύ κοντά και πολύ πού μεγάλω από τ’ άλλα... Δέν θλέπετε ;

‘Η θεία ‘Αδριανή πήρε τó φύλλο στα χέρια της πού έτρεμαν...

‘Ο άστυνομικός έξακολούθησε με σιγαλή φωνή:

— ‘Ισως αυτός πού άφησε αυτό τού χαρτί θέλησε να μας δώση να καταλάβουμε πού βρίσκεται τó πτώμα...

— Δέν θλέπω, είπα ή ‘Αδριανή Φαθρέγγ. Ξέρω τόσο λίγο τó δάσος... ‘Ο σύζυγός μου έκανε συχνά τόν περιπάτο του εκεί... Μά σπανίως μ’ έπαιρνε μαζύ του...

— Θέλετε να μ’ άφήσετε αυτό τού χαρτί ;... Θά πάω να ψάξω τó πρσί στο δάσος... ‘Εξακολουθώ να πιστεύω ότι αυτός ό σταυρός δείχνει την θέση ένα τάφου... Κι’ έμεις ένα νεκρό ψάχνουμε να βρούμε τώρα...

‘Επρόφερε τά τελευταία αυτά λόγια πιδ άργά κι’ ή Ντενίζ, άκούγοντάς ‘α, ένοιωσε ένα ρίγος...

— Γιατί αυτά τά δύο φέρετρα... τó ένν κοντά στο άλλο; ξαναρώτησε ό Ταθερνιέ.

‘Η ‘Αδριανή Φαθρέγγ τού ξανάδωσε τó χαρτί με τά παράξενες σχέδια κι’ ό άστυνομικός είδε ότι τά χέρια της έτρεμαν.

— ‘Αν σ’ άς απαντήσω, τού είπα, ίσως δέν θά με πιστεύετε...

— Τί λέτε ; διαμαρτυρήθηκε ό άστυνομικός.

— Δέν κατάλαβα ή σημασία τού άπάνω σχεδίου, εξακολούθησε εκείνη. Μά αυτά τά δύο φέρετρα εινε τó ένα τόσο κοντά στο άλλο, ώστε καταλαβαίνω πός...

— Τί θέλετε να πτε ;

‘Ο άστυνομικός νόμισε ότι θά έπεφτε κάτω από την ταραχή της κι’ έπρόσθεσε άμέσως:

— ‘Ελάτε... ‘Εχουμε πολλές ώρες μπροστά μας, μά δέν πρέπει να γάνουμε ούτε στιγμή...

Βγήκαν έξω από τó σπίτι και ή Ντενίζ ξανάκλεισε την πόρτα πίσω τους.

‘Ο Μωρίς Ταθερνιέ παρέσυρε τις δύο γυναίκες ως τó δρόμο πού ώδηγούσε από τί θύλα τού Σανέ.

— ‘Εψαξα τó δάσος άριστερά μου χθές τó άπόγευμα. Θά τó ψάξω σήμερα πρδ την αντίθετη διεύθυνση. ‘Ο θεός σας Φλοράν εινε πάντα πλαγιασμένος ;

— Μάλιστα, τού άπάντησε ή ‘Αδριανή Φαθρέγγ.

— Θά τόν δώ τó άπόγευμα, έπαιε ό άστυνομικός.

— Δέν τολμώ να τόν άφήσω μόνο, εξακολούθησε ή θεία ‘Αδριανή. ‘Ωστόσο θά ήθελω να πετιντώ ως τó χωριό να δώ κάποια φίλη μου. ‘Η φίλη μου αυτή, καθώς μου είπα, έβρει κάποια γυναίκα, της όποιας ό άνδρας εινε χωρίς δουλειά... ‘Ισως θά μπορούσαν να τούς πάρω τού δύο γιά κάμποσον καιρό στο σπίτι μου. Δέν μπορούμε να μείνουμε πιά μόνες.

‘Ο Μωρίς Ταθερνιέ φαινόταν θυσιασμένος σε σκέψεις. ‘Επειτα, είπα έπιδοκιμαστικά:

— Ναι, σ’ άς καταλαβαίνω. ‘Ωστόσο θά ήταν προτιμώτερο να μείνη ό θεός σας έντελώς μόνος στο σπίτι, έστω και γιά μιά ώρα.

Κύταξε ή Ντενίζ κι’ εκείνη νομίζοντας πός καταλαβαίνει ή σημασία τού θλέμματός του άρχισε να τρέμει.

Σέ λίγο συνέχισε:

— ‘Ωστόσο δέν τολμώ να παρακαλέσω ή δεσποινίδα άνηψιά σας να μείνη μόνη μαζύ του. Δέν θά μπορούσε να πάη να δη, άντι γιά σ’ άς, ή φίλη σας στο χωριό... Πέστε της τί θέλετε...

‘Η θεία ‘Αδριανή κατάλαβε ότι αυτή μόνο ήταν ή δυνατή λύσις.

(‘Ακολουθεί)

‘Η Ντενίζ πήρε τó δρόμο της έπιστροφής